

Tredje söndagen under året (A) - S:t Franciskus av Assisi, Märsta 22.1.2017

Vad är kärnan i Jesu förkunnelse, vad är det viktigaste han har att säga? I evangeliet idag får vi höra vad Jesus sade, när han började förkunna: ”Omvänd er. Himmelriket är nära” (Matt 4:17). Alltsedan dess måste detta förbli centrum i varje predikan, i varje kristen förkunnelse. Det låter så enkelt och lätt, men samtidigt rymmer det så oändligt mycket. Vi behöver bara ta den första meningen: omvänd er. Det är något vi måste göra varje dag på nytt. Vi är aldrig helt omvända. Det finns alltid något i oss som skall renas, fördjupas och förvandlas. Ju mer vi speglar oss i Jesus och i hans budskap, desto mer inser vi vårt behov av omvändelse. Lyckligtvis har Kyrkan gett oss ett omvändelsens sakrament: bikten, försoningens sakrament. Där kan vi gång på gång ta emot Guds förlåtelse, sedan vi omvänt oss, ångrat vår synd och bekänt den. Men bikten måste också följas upp dag för dag, så att vi i allt det vi skall göra, tänka och säga låter den Helige Ande leda oss att leva i Jesu efterföljelse. Varje predikan, varje förkunnelse, varje mässa har alltid ett moment som talar om omvändelse. Som kristna får vi också hjälpa varandra att gemensamt gå botens och omvändelsens väg. Samtidigt vet vi att det är bland det svåraste att våga säga till någon: du borde som kristen inte använda fula ord, inte bara tänka på pengar och sex eller vad det nu kan vara. Men om vi verkligen lever i ömsesidig kärlek och vänskap, måste vi också kunna hjälpa varandra på detta sätt. Det är ofta en provosten på äkta vänskap, att vi kan ge varandra en sådan broderlig, kärleksfull förmaning och ta emot det av varandra.

Paulus säger i dagens andra läsning: ”I vår herre Jesu Kristi namn uppmanar jag er, bröder, att vara överens och inte dela upp er i olika läger, utan återigen att stå eniga i tankar och åsikter” (1 Kor 1:10). Denna djupa enhet i tron på Kristus innebär också att vi vill hjälpa varandra att komma honom närmare och mer och mer omvända oss till honom. Tänk om det rådde ett sådant andligt klimat i våra församlingar. Vi borde stödja varandra på helgelsens väg och tillsammans sträva efter att bli Jesus mer och mer lika. Det är inte bara prästen som församlingens herde, som skall hjälpa sitt folk på omvändelsens väg genom sin förkunnelse och själavård. I Kyrkan är vi alla ansvariga för varandra och måste bistå varandras, så att vi tillsammans omvänder oss till Jesus på livets alla områden. Vad talar vi om när vi möts, vid kyrkkaffet och vid andra tillfällen? Det är ibland bra att granska sig själv och tänka efter, om jag bidrar till att sprida det som är gott och sant och bygger upp eller om det mest blir skvaller och tjafs.

Det andra som Jesus förkunnade var: himmelriket är nära. Guds evig rike är inte långt borta, utan det är oss närmare än vad vi är oss själva. Vad är då Himmelriket? Finns det bara i himlen, på andra sidan döden? Nej, överallt där Gud är närvarande är också hans eviga, himmelska rike närvarande. Här på jorden är det oftast fördolt

och osynligt, men ändå lika verkligt. Först i Guds eviga härlighet får vi se honom sådan han är och förstå fullheten i vad himmelriket är. Men Jesus visar oss genom hela sin förkunnelse, att hans rike redan har kommit, i det fördolda, i hemlighet, men ändå med full kraft. När Gud blir människa i Jesus Kristus, är det just hans uppgift att förkunna att detta eviga rike har kommit till oss och ger oss något som ingen annan kan ge oss. Jesus vill dra in oss i sitt rike, kärlekens och sanningens rike, barmhärtighetens och försoningens rike. Genom vårt dop är vi medborgare i detta rike och får också uppgiften att sprida budskapet om detta rike. Genom vårt sätt att leva får vi som kristna förkunna att himmelriket är nära. Det är det som helgonen alltid har gjort. Teresa av Calcutta förkunnade det genom att hjälpa dem som dog på gatorna i Indien. Franciskus av Assisi förkunnade det genom att avstå från rikedomerna och tjäna de fattiga. Genom sin självutgivande kärlek gjorde Maximilian Kolbe och Edith Stein till och med himmelriket närvarande i det jordiska helvete som Auschwitz var. Så fortsätter det genom hela historien fram till oss, här och nu, i Märsta, i Aleppo eller var vi nu bor och verkar. Det är också vår uppgift att försöka se hur vi kan visa att himmelriket är nära, att Gud är med oss och sprider sin kärlek genom oss.

I dagens evangelium ser vi hur Jesus kallar några fiskare till att bli grundstenar i hans Kyrka på jorden. ”Kom och följ mig. Jag skall göra er till människofiskare” (Matt 4:19). Alltsedan dess fortsätter han att kalla några att ställa sig helt till förfogande för Guds rike här på jorden. Det är Kyrkans stora och heliga uppgift att göra himmelriket synligt och tydligt, genom förkunnelsen och sakramenten, men också genom oss alla som tillhör Jesus Kristus. Vi har alla genom dopet och konfirmationen del i uppdraget att sprida Guds rike omkring oss. Det blir speciellt tydligt här i Sverige, där vi katolska kristna är så få. Det borde märkas på oss, att vi vill hjälpa Jesus att sprida hans rike, kärlekens och rättfärdighetens rike. Därför är det också så viktigt att vi omvänder oss och tar på oss denna kallelse, som han har anförtrott åt oss. I vår egen församling får vi inspirera och hjälpa varandra, så att vi med hopp och glädje tar på oss denna stora och underbara uppgift. När vi sänds ut efter mässan är det just till denna mission, detta uppdrag. Jesus förväntar sig att vi vill leva i hans närhet, också under vardagens alla sysslor och uppgifter. Gör vi det förvandlas hela vår tillvaro till en ständig Jesus-gemenskap, där vi ständigt får ta emot hans nåd och kärlek och också ge den vidare till alla vi möter. Mässan tar liksom inte slut, utan den går alltid över i mission. Det blir ännu tydligare på latin: *missa* går över i *missio* (*Ite missa est*). Det är min bön och önskan för er i denna församling, att ni i mässan får Andens kraft till en djupare omvändelse till Jesus och sedan kan sändas ut på mission i Andens kraft.